

με», είν' ένας βαθύστερνος λυγμός για την κατάσχεση του πατρικού του απ' την Τουρκιά. Θα προτίμαγε ναν τ' χαν ανατινάξει, παρά ν' ασελγούνε πάνου του. Τα δυο τελευταία ποιήματα είναι: το «LABRIMAE INTECTORUM», μια προσευχή των άστεγων «που σιγοσβηθούνε / στο κρύο και στην παγωνιά» και το δεύτερο

ένας «Γυρισμός με τα φτερά της σκέψης» στην αγαπημένη του γενέτειρα, την όμορφη Κυθρέα του, και μια νοερή περιπλάνησή του στα όλβια, σκλάβα χώματα, όπου «και ρημαγμένο συναντώ το πατρικό μου σπίτι / .../τ' ονειρου λίκνο, καφτό το θάμα λειτουργούσε». Άμποτες, τ' όνειρο ν' αληθέψει...

ΣΤΗΝ ΕΛΕΝΙΤΣΑΝ ΤΟΥ ΣΤΥΛΛΗ

(Της γιαγίας μου)

*Νωρίς πάλε εξύπνησεν, σαν πάντα η Ελενίτσα
τζαι στρώθηκεν εις την δουλιάν, χωρίς καμιά αναμελιάν
τζαι για προσφάιν μονιχά σκόρτον, ψουμίν, καμιάν ελιάν
τζ' ας έγυρεν τζαι γέρασεν τζαι γίνειν σαν την βίτσαν.*

*Με πάντα τζιείν' την ανοιχτήν, την καθαρήν καρκιάν της
τζειν το γελιούιν το γλυτζιύν, το τίμιον τζαι καθαρόν
με την βουλήν την σπαστριτζιήν, τζ' ολόχαρην θωρκάν της
τ' αμμάτιν της το λαμπερόν, τ' ολόφωτον τζ' αστραφτερόν.*

*Πιάννει τζ' αρκέβκει τη δουλιάν τζαι το ρουβίθθιν κουπανά
χωρίς να πνάσει ένατσιμπίν, χωρίς αμάνταν μιαν σταλιάν
τζ' ύστερις πάλε αρκινά να το ψιλανεμιζει
πα ταπισόν εις τα χτηνά, διά τους για φαίν φαρράν
κλιθθάριν, βίκον, άσιερον μα τζαι σιταροπούλλαν
γαλεύκει, σιυρίζει τα, πλυννίσκει, ξισταβλίζει.*

*Τέλια στο νηλιοβούττημαν π' αρκέβκει τζαι νυχτώννει
κάθετα εις ετάς μιαν σταλαμήν, παίρνει βαθκιάν αναπνοήν
ξαναρκέφκει που ξαρκής άλλον χουσιμέττιν παρευτός
πλυννίσκει, κοφινιάζει τα, τροπώνει τζαι γαζώννει.*

27.1.1982

Πέτρος Στυλιανού